

Az egész Izrael üdvözü

Hit vagy személyválogatás?

A Rómabeliekhez írt levél 11. fejezetét sokan félreértik. Ez a Bibliának egy nehéz része, mert látszólag azt sugallja, hogy Isten különös vonzalmat táplál a zsidó nemzet iránt, és emiatt különleges erőfeszítéseket fog tenni, hogy az egész népet újra magához vonja. Sokan arra a következtetésre jutottak, hogy Isten minden más népnél jobban szereti a zsidó nemzetet, és értük többet fog tenni, mint bármely más népcsoportért. Egyesek még tovább mennek, és azt állítják, hogy Mózes törvényének megtartása olyannyira szerves része a zsidó istenimádatnak, hogy amikor Krisztushoz fordulnak, a törvény megtartása továbbra is fő jellemzője marad istenimádatuknak.

Ezekkel a gondolatokkal nehéz kibékülni, ha hiszünk abban, hogy Isten nem személyválogató, és az emberiséggel való bánásmódjában tisztességes és méltányos. Sőt, még elfogadhatatlanabb ez a nézet, ha hozzátesszük, hogy a törvény rendszere már egyáltalán nem része Isten imádatának. Ebben a tanulmányban alaposan megvizsgáljuk Róma 11 néhány kulcsfontosságú igeverst, hogy egy kiegyensúlyozottabb képet kapjunk Pál érveléséről.

A gyökér szent

Róma 11 megértését azzal alapozhatjuk meg, ha először megfejtjük, mi az a gyökér, amiről az alábbi vers szól:

„Ha pedig a zsenge szent, akkor a tészta is az, és ha a gyökér szent, az ágak is azok. Ha pedig némely ág kitört, te pedig vadolajfa létedre beoltattál azok közé, és részese lettél az olajfa életnedvet adó gyökerének,” (Róma 11:16-17)

A zsidókat itt az ágak jelképezik, de mi lehet a gyökér, amiből kinőttek? Vajon a törvény? Némelyek ezen igeverset kiragadva azt állítják, hogy akik beoltatnak, azoknak az Izraelt kormányzó vallási rendszerbe és a törvény megtartásába is be kell oltatniuk. De vegyük észre, hogy Pál nem ezt tanítja. A gyökér ugyanaz az alap, amibe a pogányok is beoltatnak. Márpedig ez az alap nem a törvény, hanem Ábrahám. Ő az a forrás, amiből az utód (a mag) származott. Ő Isten választott népének kezdete.

Tartalomjegyzék

Az egész Izrael üdvözü.....	1
Bevington naplója XIV.....	5
A hét trombita.....	8

„Az ígéretek pedig Ábrahámnak és az ő utódának adattak. Nem azt mondja: »és az ő utódainak«, mint soknak, hanem csak egynek: »és a te utódodnak«, aki a Krisztus.” (Galata 3:16)

„Mert ha a törvényből van az örökség, akkor többé nem ígéretből, Ábrahámnak pedig ígélet által ajándékozta azt Isten.” (Galata 3:18)

A természetes ágak Ábrahám test és vér (természet) szerinti utódai. Ezek közül némelyek kitörtek, elszakadtak Ábrahám örökségétől – de nem azért, mert elutasították a törvényt, hanem azért, mert nem hittek Krisztusban. Krisztus volt a botránykő, nem a törvény.

„Úgy van, azok hitetlenség miatt törettek ki, te pedig hit által állsz. Ne fuvalkodjál fel, hanem félj,” (Róma 11:20)

Krisztus, nem a törvény

Hasonlóképpen, a pogányok sem a törvény megtartása által oltattak be, hanem a Krisztusban való hit által. Keresztelő János szavai bennük teljesedtek be:

„és ne áltassátok magatokat azzal, hogy Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom nektek, hogy Isten ezekből a kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak.” (Máté 3:9)

„Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai és ígéret szerint örökösök vagytok.” (Galata 3:29)

A zsidók – sok mai keresztényhez hasonlóan – tévedtek abban, hogy valójában mi tette őket Isten népévé. Mivel a törvény megtartása különböztette meg őket a többi néptől, arra a meggyőződésre jutottak, hogy azért különlegesek Isten számára, mert megtartják a törvényt. Isten irgalmazzon azoknak, akik ma is ugyanebben a tévedésben hisznek! Isten ugyanis soha nem a törvény viszonylatában hozta létre vagy fogadta el az Ő valódi népét. Isten ígéje azt tanítja, hogy a törvény rendszere csak egy ideiglenes intézkedés volt, ami addig kormányozta és iskoláztatta a népet, míg el tudták fogadni a Krisztusban megígért áldás valóságát.

„Mi tehát a törvény? A bűnök miatt adatott, amíg eljön az utód, akinek az ígéret szól, és angyalok által közbenjárón keresztül rendeltetett.” (Galata 3:19)

Az „amíg” szócska világossá teszi, hogy a törvény korszaka határok közé volt szorítva. Csak addig tartott, amíg eljön az utód (a mag, azaz Krisztus). A törvény a bűnök miatt lett „betoldva”. Már 430 évvel a törvényadás előtt ki lett nyilatkoztatva, hogy a valódi üdvösség az Isten ígéreteibe vetett hit által adatik, ez a tény pedig már önmagában is igazolja, hogy a törvény rendszere soha nem volt az üdvösség elnyerésének szükséges eleme.

„Azt mondom pedig, hogy azt a szövetséget, amelyet Isten korábban megerősített, a négy-százharminc esztendő múlva keletkezett törvény nem teszi érvénytelenné, hogy megsemmisítse az ígéretet.” (Galata 3:17)

A törvény csupán egy átmeneti „tűzoltás” volt a nép iskoláztatására és nevelésére, amíg eljön a megígért utód. A törvénynek volt egy rendeltetése – egy végcélja. Amikor ezt a célt elérte, a törvény betöltötte rendeltetését, és fennhatósága elévült.

„Mert a törvény vége [végcélja] Krisztus, minden hívő megigazulására.” (Róma 10:4)

azonban azt állítja, Isten mégis elvetette őket.

„Nem vetette el Isten az ő népét, amelyet eleve kiválasztott. Nem tudjátok, mit mond az Írás Il-lésről, amikor panaszt tesz Istennél Izráel el-len:” (Róma 11:2)

„Mert ha elvettetésük a világ megbékélését jelen-ti, mi mást jelentene befogadtatásuk, mint életet a halálból?” (Róma 11:15)

Ez ellentmondásnak tűnik mindaddig, amíg rá nem jövünk arra, hogy Pál kétféle értelemben beszél Izraelről. Először azt mondja, hogy Isten nem vetette el Izraelt, és ezt azzal bizonyítja, hogy saját magát izraelitának vallja. Ez nyilvánvalóan azt jelenti, hogy ha ő – mint zsidó – nincs elvetve, akkor Isten nem vetette el Izraelt. Ezt még világosabbá teszi egy következő állítással:

„Így tehát most is van maradék a kegyelemből való választás szerint.” (Róma 11:5)

Látjuk tehát, hogy amikor Pál azt mondja, Isten nem vetette el az Ő népét, akkor nem Izraelről mint nemzetről beszél, hanem azokról a zsidókról, akik kereszténnyé lettek. Azokról a zsidókról, akik hittek Krisztusban. Tulajdonképpen ezt mondja: „Isten nem vetett el minden test szerinti izraelitát, mivel néhányan most is Isten népe vagyunk (keresztényként). Ez cáfolja azt az elméletet, miszerint az összes zsidó elvettetett.”

Kicsivel később azonban azt mondja, hogy a zsidók elvettetése a világ megbékéléshez vezetett. Ez azt sugallja, hogy a zsidók elvettetettek. Pál ellentmond önmagának? Nyilván nem. Pál itt egy olyan etnikai csoportként beszél Izraelről, akiken keresztül az üdvösség fel lett kínálva a világ számára. Jézus azt tanította, hogy az üdvösség a zsidóság rendszerén keresztül lett felkínálva a világnak:

„Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül támad.” (János 4:22)

E szavak elhangzásakor ez volt a tényállás, mivel a zsidó rendszer még nem lett elvetve. De figyeljük meg, mit mondott Jézus később:

„Azért azt mondom nektek, hogy elvétetik tőletek az Isten országa, és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét.” (Máté 21:43)

Mivel Pál szavaiból már kiderült, hogy nem minden zsidó vettetett el, ebből azt érthetjük meg, hogy ez az elvetés nem a zsidó egyénekre vonatkozik, ha-

A zsidók nem vettek el

Figyeljük meg, hogy Róma 11-ben Pál azt mondja, Isten nem vetette el az Ő népét, kicsivel később

nem az üdvösségnek arra a rendszerére, ami a zsidókhoz kötődött. Az üdvösségnek ez a rendszere pedig nem más, mint a törvény rendszere. Ez lett elvetve, amikor a zsidók mint nemzet elvették.

Izrael bukása a világ áldására van

Pál azt állítja, hogy a zsidók bukása – illetve a zsidók elvettetése – a világ üdvösségére volt.

„Ha pedig az ő elesésük a világ gazdagságává lett, és veszteségük a pogányok gazdagságává, mennyivel inkább azzá lesz teljességre jutásuk!” (Róma 11:12)

Ha felületesen vizsgáljuk ezt a kijelentést, akkor nem sok logikát láthatunk benne. Miért szükséges az egyik csoport bukása ahhoz, hogy egy másik meggyökerezzen? Ha csak embercsoportok szembeállítását látjuk ebben a kijelentésben, akkor értelmetlennek tűnik. Miről beszél Pál? Ha összevetjük ezt a kijelentést azzal, amit Efézus 2:12-15-ben írt, akkor világossá válik az értelme. Volt valami, ami elválasztotta a zsidókat a pogányoktól, és olyan botránykövet jelentett a pogányok számára, ami mindnyájukat kizárta a megváltás tervéből.

„Azért emlékezzetek meg arról, hogy ti test szerint egykor pogányok voltatok, akiket körülmetéletleneknek neveznek azok, akiket kézzel metélték körül, hogy ti abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izrael közösségéből kirekesztve, és az ígért szövetségétől idegenek, s reménységek sem volt, mert Isten nélkül valók voltatok ezen a világon. Most pedig a Krisztus

Jézusban ti, akik egykor távol voltatok, közeliékké lettetek a Krisztus vére által. Mert ő a mi békességünk, aki a kettőt eggyé tette, és ledöntötte a válaszfalat, az ellenségeskedést az ő testében. A tételes parancsolatokból álló törvényt eltörölte, hogy békességet szerezve a kettőt egy új emberre teremtsen önmagában.” (Efézus 2:11-15)

Ha a megbékélés a törvény által történt volna, akkor csak a zsidók békéltek volna meg, mert ők voltak a törvény népe. A törvény volt az a válaszfal, ami botránykő volt a pogányok számára (Efézus 2:12-15). Amíg az Istentől való elfogadottság a törvény megtartásán alapult (körülmetélkedés stb.), addig a pogányok ki voltak zárva. Ezért tehát, amikor a törvény rendszere elvettetett, akkor a zsidó rendszer lett elvetve – nem az egyes emberek, hanem az a rendszer, amely által az üdvösséget keresték. Így nyílt út a pogányoknak arra, hogy elfogadást nyerjenek. Így már nem a törvény által kellett odajárulniuk, hiszen az kizárólag a zsidóké volt, mint identitásuk része. A hitet azonban egyetlen nemzet sem sajátíthatja ki, mert az minden egyes ember és nemzet számára szabadon elérhető.

Egyedül a hit számít

Vegyük észre, hogy nem a törvény megtartása számított sem a zsidók elvettetésénél, sem a pogányok beoltásánál. Isten ígéje ebben a kérdésben semmi kétséget nem hagy:

„Úgy van, azok hitetlenség miatt törettek ki, te pedig hit által állsz. Ne fuvalkodjál fel, hanem félj,” (Róma 11:20)

Tehát egyedül a hit számított. A Szentírás bizonyágtétele bőségesen bizonyítja, hogy azok a zsidók, akik elvették, azért vették el, mert hamis alapokra helyezték az Istentől való elfogadásukat. Azt gondolták, a törvény által Isten kegyeibe kerülnek, pedig ez egyáltalán nem volt igaz. A törvény csak egy taneszköz volt, hogy Krisztushoz vezesse őket. De mivel ők a törvénybe helyezték reménységüket, elvették Krisztust, az üdvösség tényleges forrását.

„Izráel viszont, amely törekedett az igazság törvényére, nem jutott el erre a törvény alapján. Miért? Azért, mert nem hitből keresték, hanem cselekedetek útján akarták elérni, és beleütköztek a megütközés kövébe,” (Róma 9:31-32)

Mivel tehát eleve a hiten múlt a dolog, a zsidók elfogadása („felvétele”) az idők végén sem történhet más alapon, csakis a hit alapján. Ez nem üdvkorsza-

kok (diszpenzacionalizmus) kérdése, mintha Isten ezt mondaná: „Rendben, akkor egy darabig nem a törvény által fogom üdvözíteni az embereket, hogy adjak egy esélyt a pogányoknak. De ha végeztem a pogányokkal, akkor ismét a zsidók és az ő törvényrendszerük által üdvözítem majd az embereket.” Ez képtelenség.

Újra beoltva – hit által

A zsidók akkor milyen alapon lesznek újra beoltva Isten megváltási tervébe?

„Azok pedig, ha nem maradnak meg a hitetlenségben, beoltatnak, mert Isten képes ismét beoltani őket.” (Róma 11:23)

Vegyük észre azt a „ha” szócskát! Ha hisznek! Ha nem maradnak meg a hitetlenségben! Nos, az üdvösségnek mindig is ez volt az útja! Pál tehát mindig következtet. A zsidók számára nincs semmiféle előny ahhoz képest, mint ami mind zsidók, mind pogányok számára minden korban elérhető volt – noha Isten egy időben mindezt előképek és árnyékok formájában tárta a világ elé.

Isten tehát elvetette Izraelt mint csoportot, mivel a csoport, a nemzet egy bizonyos rendszerhez kötődött. Az egyéneket azonban újra magához fogadja – de nem csoportként. Egy csoport ugyanis csak egy rendszert tud követni, hite azonban csak egyéneknek lehet.

A következmények törvénye

Egy jelentős pontot még szükséges tisztázni. Pál ezt mondja:

„Az evangéliumra nézve ugyan ellenségek tiértetek, de a kiválasztásra nézve szeretettek az ősatyáért.” (Róma 11:28)

Itt úgy tűnik, mintha Pál azt mondaná, hogy Isten különösen szereti a zsidókat Ábrahám, Izsák és Jákob miatt, és – sokan ezt a következtetést vonják le – emiatt Isten különleges módon fog munkálkodni a zsidók megmentéséért. Más szóval Isten sokkal többet fog tenni értük, mint amit másokért tett vagy tenni fog. Ez azonban nem így van. Isten nem szereti és nem gyűlöli az egyik népet jobban, mint bármelyik másikat. Egy-egy személy Istennel való kapcsolata csakis Krisztus elfogadásától függ. Az, hogy valaki bizonyos rituálékat, törvényeket vagy szertartásokat követ, a legcsekélyebb mértékben sem teszi kedvesebbé Isten előtt. Egy ember genetikai kapcsolata egy másik emberrel semmilyen mó-

don nincs kihatással arra, hogy Isten mennyire szereti az illetőt. Isten kijelentette, hogy az atyák vétkét nem tulajdonítja a fiaknak, és ugyanúgy kijelentette, hogy egy ember sem tudja megmenteni a másikat a saját igazsága által.

Ugyanakkor a világegyetem a következmények törvénye szerint működik, és sokszor Isten olyan formában fogalmazza meg ezen törvény működésének végeredményét, mintha Ő maga idézné elő azt. Pedig valójában az eredmény csupán évekkel, évszázadokkal vagy évezredekkel korábban megtett cselekedetek következménye. Ez az elv az egész Bibliát átszövi.

Például amikor Isten azt mondja, hogy megkeményítette a fáraó szívét, minden gondolkodó ember érti, hogy valójában a fáraó keményítette meg a saját szívét, Isten csupán engedte, hogy így tegyen.

Amikor Isten azt mondja, hogy megbünteti az atyák vétkét a fiakon, harmad- és negyedízig azokon, akik gyűlölik Őt (2Mózes 20:5), akkor is látnunk kell, hogy Isten nem a szülők bűneiért bünteti meg a gyerekeket. Isten egyszerűen így fejezi ki a következmények törvényét. A gyermekek learatják szüleik tetteinek következményét, akkor is, ha aktívan nem vettek részt azokban.

Ugyanez igaz a pozitív oldalon is. Isten azt mondja, hogy az Ő kegyelme lesz a fiaknak fiaival is (Zsoltárok 103:17). Ez nem azt jelenti, hogy Isten kivételezik, hanem azt, hogy Ő meghallgatja az istenfélő emberek imáit, amikor családjaikért imádkoznak. Azonkívül azok a befolyások, amelyeket egy Istennek szentelt élet gyakorol a gyermekekre, több nemzedékre is kihatnak. Ezért van az, hogy a zsidók – mint Ábrahám test szerinti utódai – nagy számban fordulnak majd az igazsághoz a vég idején – de nem azért, mert Isten valami rendkívüli kegyet gyakorol felettük egy adott időben, hanem azért, mert a tanítómester, párosítva az Ábrahám ősatyjuk által beléjük ültetett helyes alapelvekkel, végül meghozza majd gyümölcsét bő háromezer év után. Sokan közülük végül Krisztushoz fordulnak majd a törvénytől.

Ugyanakkor az is nyilvánvaló, hogy ha valaki azáltal akar jobb kereszténnyé válni, hogy a zsidók istenimádati formáit veszi át – noha éppen ezek a dolgok jelentették a legnagyobb akadályt számukra Krisztus elfogadásában – az súlyos tévedésben van... ■

David Clayton

Bevington naplója XIV.

Összehangolt utak

6. fejezet (folytatás)

Két tűz között

Amikor Ohióban tartottam összeövetelt, valakitől megtudtam, hogy egy testvérnő miért nem tud jönni: már hónapok óta az ágyat nyomja, és a lánya végzi a házimunkát. Földművesek voltak. Bár általában nem szoktam csak úgy – mármint felkérés nélkül – elmenni, és imádkozni betegek gyógyulásáért, ezúttal úgy éreztem, muszáj felkeresnem. Elmentem tehát az egyik délután, és láttam, milyen állapotban van. Úgy tűnt, helyzet van, hiszen az asszony még senkit nem látott meggyógyulni, még csak nem is hallott ilyen esetről. Számára megnyugtató volt, hogy mind a négy gyerekének jut orvosság. Én azonban tudtam, hogy Jézus küldött oda, az én Istenem pedig igen könyörületes; úgyhogy nem adtam fel az ügyet, hanem ott a szobában megállva imádkoztam, le sem tértem.

Ezután úgy éreztem, ki kell mennem a csűrbe, és ott kell végigharcolnom ezt a csatát. Tudtam, időbe telik, mire eljut oda, hogy Isten meg tudja őt szólítani, ugyanakkor az esti szolgálat is előttem állt. Nem volt senki, aki át tudta volna venni a helyemet, ugyanakkor az összeövetelről sem lett volna bölcs dolog távol maradnom.

Így kicsit tanácstalanul bár, de visszamentem a házba, és kértem az asszonytól egy saját szobát. Ott rögtön arcra borultam, de kb. 20 percen belül úgy éreztem, ki kell mennem az erdőbe. No, de mi lesz akkor az összeövetellel? „Menj ki az erdőbe!” – volt a válasz. Én pedig – mivel megtanultam, hogy ne kételkedjek Isten képességeiben – rábólintottam és felkeltem, noha továbbra sem tudtam semmi biztosat az estéről.

Azzal az elhatározással indultam lefelé a lépcsőn, hogy hallgatok Istenre, akár látom, mi lesz, akár nem. Kimentem az előtérbe, majd a teraszra, és mindent Istenre bíztam. A dicsőség egészen körbeölelt, annyira, hogy meg kellett állnom zokogni, ahogy Istent dicsőítve feltekinttem. Ebből ugyanis megértettem, hogy engedelmességem elfogadást nyert.

Váratlan megoldás

Végigtekinttem az úton, és arra jött egy kedves testvér, akit már több mint egy éve nem láttam, még csak nem is hallottam felőle. És most itt gyalogolt felém! Szent Szellem-evangélista volt, úgyhogy örömben felkiáltottam, hogy „Dicsőség!”, és felröpítettem a kalapomat. Majd így szóltam hozzá:

– Nahát, kedves testvérem, mi járatban vagy erre-felé?!

Erre nevetésben tört ki, majd így felelt:

– Most már egészen világos számomra, Isten miért mondott nekem olyan furcsa dolgokat az elmúlt tizenkét órában. Más terveim voltak erre az időre, de úgy tíz órával ezelőtt az Úr olyan parancsot adott, amit felfogni is alig bírtam, mivel teljesen áthúzta a terveimet. Most már bizonyos vagyok abban, hogy Isten azt akarja, prédikáljak helyetted.

Sírva fakadtam az örömtől, jól megszorongattam őt, és mindketten sírtunk, látva, hogy Isten milyen aprólékosan előkészítette az Ő terveit – noha ezek teljesen idegenek voltak számunkra. Azt mondta:

– Tegnap kb. 30 km-rel arrébb fejeztem be egy összejövetelt, és úgy terveztem, ma este egy újat kezdek, Isten azonban tegnap azt mondta nekem, máshova kell mennem, és egész éjszaka gyalogolni fogok. Fogalmam sem volt, hova megyek, de teljes bizonyosságom volt arról, hogy az isteni rendelés szerint járok el. És lám, itt vagyok! Ma estére még egy igeszakaszt is kaptam, úgy, hogy azt se tudtam, hol kell majd elmondanom, hiszen számomra ez egy teljesen új vidék. Megmondtam Istennek, hogy kész vagyok prédikálni erről az ígéről. Csak tudni akartam a dolgokat.

Kiderült, Isten nem tudta egész pontosan megmutatni neki a helyet, sem azt, hogy én ott vagyok. De mivel hallgatott az Úrra, át tudta venni a helyemet, én pedig fel tudtam venni egy másik, sürgősebb ügyet. Ezt mondta:

– Délután fél 4-kor megálltam egy barátom házában, hogy egyek valamit, majd kimentem a csűrbe, mert folyamatosan az a bizonyos igeszakasz zakatolt a fejemben, ami egyáltalán nem volt alkalmas egy nyitó előadáshoz, főleg nem ott, ahova terveztem menni.

Kiment tehát a csűrbe és így kiáltott Istenhez:

– Mégis, hova akarsz küldeni?

– Mi közöd hozzá? Te kövess engem! – csak ennyi volt a válasz.

Ezután elindult, mint Ábrahám, nem tudva, hová megy. Valójában nem az ő dolga volt tudni. Majd így folytatta:

– Nos, itt vagyok, Bevington testvér. Megengeded, hogy ma este én prédikáljak?

Ezen jóízűt nevettem. Majd elmondtam neki, milyen küzdelmen mentem át az elmúlt 10 órában.

Ebből is látszik, Isten hogyan munkálkodik, ha adunk neki egy esélyt. Jézusnak nem kis időbe tellett, hogy rávegyen engem az összejövetel elengedésére, a testvért pedig arra, hogy eljöjjön, és a helyemre álljon. Ő, mennyi gondot megspórolnánk drága Urunknak, ha egyszerűen elengednénk, amihez ragaszkodunk, és hagynánk Istent – igen, hagynánk Istent!!! Ő itt utat nyitott arra, hogy az engedelmisség síkján mindketten találkozhatunk, mert megértettük, hogy minden homályos tényező feloldozást nyer, ha félreállunk.

Tehertől szabadon

A beteg testvérnő férje szigorúan betartotta gyülekezete összes szabályát, a szentségprédikátorokat azonban nem szívelte. Ezért nem küldött értem az asszony, és ezért kellett elveim ellenére odamennem. Mielőtt elindultam az erdőbe, meghagytam az evangélistának:

Ajánló

A kéthetente elhangzott bibliai tanításokban a keresztyén közösség témakörét kutattuk, az alábbi kérdéseket érintve:

- *Az Egyház-kérdés* - Miért kell ezzel a témával egyáltalán foglalkozni?
- *Együtt, egymásért* - Hogyan rombol a lelki és hogyan épít a szellemi közösség?
- *Mi az Egyház?* - Miért nem tartozik bele egyetlen felekezet sem?
- *Mindenki* - Hogyan és kik építik fel Krisztus testét? Mindenkinek van szolgálata vagy csak néhány erre elhívottnak?
- *Egyházi hierarchia* - Van-e szükség előljárókra, vezetőkire? Mi az újszövetségi rend?
- *A Királyság hírnökei* - Milyen ismeretet terjesszünk az evangéliumhirdetéssel?
- *Megtérés és keresztség* - Kiknek a feladata, hogy tanítvánnyá tegyen másokat, és mik ennek a lépései?
- *Az Úrvacsora* - Mi az úrvacsora értelme?
- *Közös imádság* - Hogyan imádkozunk közösségben Jézus tanításai alapján?
- *A zene ereje* - Hogyan tudunk különbséget tenni építő és romboló hatású zene között?

A felvételek elérhetőek a **hitbol.hu** weboldalon.

– Nos, testvérem, csak figyelj Istenre! Ne menj el innen, amíg nem kapsz erre vonatkozóan félreérthetetlen utasítást. Lehet, hogy egy hétig leszek az erdőben, de az is lehet, hogy reggelre végzek.

Nem volt alkalmam bárkit értesíteni a változásról vagy annak okairól, mivel úgy tűnt, Isten nagyon küldött már az erdőbe, én pedig teljesen az Ő kezébe tettem az ügyet. Ez sokszor rettentő nehéznek bizonyul számunkra, mivel olyan csodálatos cselekvő- és ítélőképességünk van, hogy Istennek alig nyílik alkalmunk arra, hogy megmutassa az Ő erejét.

Bebújtam tehát egy fa alá, és egész éjszaka tusakodtam. A testvért nem is láttam többé, csak a következő cincinnati táborban. Elindult, és tizenkilométert gyalogolt az állomásig, mivel senki nem érdeklődött annyira a szentség iránt, hogy meghívja az otthonába. Én ezt már megszoktam, mivel gyakran napokig az erdőben laktam, amíg valaki be nem fogadott. Amikor azonban bizonyos voltam abban, hogy Isten valahova küld, kész voltam az erdőben vagy a szénakazalban lakni, és makkon meg babérfakérgen élni, míg Isten meg nem mentett valakit.

Boldog győzelem

Másnap reggel 5 órakor láttam, hogy az asszony felült az ágyán és tapsolt, úgyhogy gyorsan fel pattantam, és szaladtam a házig, mivel még az áttörés előtt oda akartam érní. Amikor a csűr közelébe értem, a lánya már az ajtóban kiabált: „Apu, gyere gyorsan; ó, siess!” A férj éppen előttem indult befelé, így még meg tudtam előzni. Odarohantam a bejárat ajtóhoz, és láttam, hogy az asszony kint van az ágyból, ugrál, tapsol, és így ujjong: „Isten meggyógyított! Isten meggyógyított!” Amikor meglátta a férjét, odaszaladt hozzá, és ezt mondta:

– Ó, drága férjem, Jézus meggyógyított! Hát nem örülsz, hogy velünk maradt ez a szentségprédikátor, amíg meggyógyultam?! Amikor az óra ötöt ütött – folytatta –, láttam Jézust bejönni a szobába. Megállt az ágy végében, és így szólt: „Azért jöttem, hogy meggyógyítsalak.” Ó, férjem, milyen csodálatos látvány volt! Ó, még soha nem láttam ilyen kedves, gyöngéd, együtt érző arcot! Ó, férjem, bárcsak te is ugyanúgy láthattad volna Őt, ahogy én láttam! Mielőtt elment, megérintette a testemet, és éreztem, hogy valami átfut rajtam, mint az elektromosság.

Örömkönnnyek között folyton csak ezt ismételte: „Meggyógyultam! Meggyógyultam!” Az asszony nem tudta, hol voltam, valószínűleg azt gondolta,

elmentem az összejövetelre, utána pedig az emeleten aludtam. Ezután kétszer is láttam őt a cincinnati táborban, ahol jó bizonyosságot tett. Többé egy csepp gyógyszert sem szedett, legalább kilenc évig – azóta nem tudom, mi lett vele.

Az Istenre figyelés gyümölcsei

Egyszerűen csak figyelniünk kell Istenre. Pontosan tudtam, hogy Isten az összejövetel megtartásáért küldött oda, éppen ezért nem értettem, miért akarja most felrúgni – ahogy mi mondanánk – a saját terveit azzal, hogy engem kiküld az erdőbe, és mást állít a helyemre. A legfontosabb tehát az, hogy ismerjük Isten hangját, és engedelmeskedjünk Neki, akár ellentmond a tervbe vett programnak, akár nem. De mint kiderült, Isten csak látszólag rúgta fel az eredeti tervet, a munka ugyanis nem állt és nem akadályoztatott meg, sőt egy kis ébredés lett az eredménye, melynek során kb. húszan át is imádkozták magukat, és többen meggyógyultak.

Még aznap este, amikor meggyógyult, az asszony eljött az összejövetelre, és a megszentelődés oltára elé borult, a férje pedig ugyanúgy leborult a megvetett szentségpadban az üdvösségért könyörögni – mivel a vasárnapi vallásossága nem volt összhangban azzal, amit látott és megértett. A férj annak a gyülekezetnek minden létező tisztségét betöltötte már – a pásztori és a gondnoki pozíciót kivéve. Négy napon keresztül ott térdeltünk mögötte, és kíméletlenül szembesítettük a Bibliával, ő pedig csak rajtunk átgázolva tudott volna kitérni. A bizonyágtételében többször is elmondta:

– Többször is visszakoztam volna, ha Bevington nincs állandóan a sarkamban. Nem tudtam volna „műsor” nélkül felállni. Hálát adok Istennek – folytatta –, hogy Bevingtonnak volt lelkiereje kitartani mögöttem, és addig rázni a pokol fölött, míg teljesen meg nem adom magam. Így most már bizonyosan tudom, hogy üdvösségem van.

Később meg is szentelődött. Sőt, még a büszke társasági lányuk – az a hiú fruska – is megtört hármónk imáira, mivel a menny minden erejét ráirányítottuk, ő pedig végül megadta magát. Mindez azért történhetett meg, mert kész voltam az egész család bolondjává lenni, ami végül az asszony gyógyulásához vezetett. Bizonyosságot teszek, hogy szinte lángol a lelkem, ahogy Isten erejének eme csodálatos megnyilvánulásairól írok! ■

G.C. Bevington

A hét trombita

Felkészülés az ítélet kihirdetésére

A hetedik pecsét feltörésével lezárul az ítélet vizsgálati szakasza, és véget ér a kegyelmi idő. Minden ember döntött örök sorsa felől, ezért Krisztus befejezi közbenjáró szolgálatát, és eltörli a bűn lenyomatát a Földön élő szentek testéből, hogy kiállhassák az utolsó próbát. A szentek ezután bűn nélkül várják meg Jézus eljövetelét, és tanúi lesznek a Földet sújtó büntető csapásoknak – a bosszúállás napjának. Ebben a tanulmányban azt fogjuk megvizsgálni, hogy mi köze a hét trombitának az ítélet végrehajtási szakaszához.

Egy különös párhuzam

Jelenések könyve jelképeinek magyarázatánál nincs helye találgatásnak – és ez a trombitákra is igaz. Sokszor maga Jelenések könyve megadja azokat a magyarázati kulcsokat, melyek világossá teszik a képek jelentését, és ha ezeket alkalmazzuk, akkor könnyen lelepleződnek az önkényes értelmezések. A trombiták esetében az ítélet kontextusa mellett a szövegben rejlő részletek is segítséget adnak az értelmezéshez:

*„Amikor felnyitotta a hetedik pecsétet, csend lett a mennyben mintegy fél óráig. És láttam **azt a hét angyalt, akik Isten előtt álltak**, és adtak nekik hét trombitát.” (Jelenések 8:1-2)*

Figyeljük meg, hogy a szöveg **azt a hét angyalt** nevezi meg, **akik Isten előtt álltak**. Isten trónja körül *ezerszer ezer és tízezerszer tízezer angyal áll* (Dániel 7:10; Jelenések 5:11), de ez a leírás nem róluk szól. Sokkal konkrétabban hivatkozik arra a hét angyalra, **akik Isten előtt álltak**. Valójában itt visszahivatkozással van dolgunk. Jelenések könyve ugyanis egyszer korábban már beszélt arról a hét „angyaltól”, akik **Isten előtt** állnak:

*„A trónból pedig villámlások, hangok és mennydörgések jöttek ki, és **hét tüzes fáklya** égett a **trón előtt, amely az Isten hét szelleme**.” (Jelenések 4:5; pontosítva)*

De hát itt Isten Szelleméről van szó, nem angyalokról! Vagy mégis? Nézzünk meg egy másik igeverset:

*„És az **angyalokról** ezt mondja: Angyalait **szelek** teszi, és szolgálait **tűz lángjává**.” (Zsidók 1:7)*

Az itt „szelek”-nek fordított szó az eredeti görög szövegben pontosan ugyanaz, mint Jelenések 4:5-ben a „szellem” (Károliban „lélek”). Zsidók 1:7 szerint Isten angyalai szellemek, tűz lángjai – Jelenések 4:5-ben pedig hét szellemet látunk tűzként égni. Ha tehát nem kezdünk találgatni, hanem elfogadjuk, hogy a Biblia önmagát magyarázza, akkor csak egy magyarázati lehetőségünk van: a Jelenések 8:1-2-ben bemutatott, **Isten előtt** álló hét angyal ugyanaz a hét szellem, ami tűzlámpásként ég Isten trónja előtt.

Egy még különösebb párhuzam

Ugyanakkor, ahogy Jelenések könyvének korábbi fejezeteinek tanulmányozásánál már láttuk, az „angyal” szó nem mindig angyali rendhez tartozó teremtményekre vonatkozik. Vonatkozhat pl. hívő emberekre, vagy akár magára az Úr Jézusra is (lásd pl. az előző tanulmányt). Az Isten előtt álló hét „angyaltól” további kinyilatkoztatást ad a következő igever:

*„És láttam a trón és a négy élőlény között és a vének között egy Bárányt állni, mint egy megöletettet, hét szarva és hét szeme volt: az **Isten hét szelleme az, akiket elküldött az egész földre**.” (Jelenések 5:6; pontosítva)*

János itt úgy látja a hét angyalt – a hét szellemet – mint a Bárány hét szemét. Más szóval: ez a hét szellem Jézus Krisztus részét képezi. Konkrétan pedig azt mondja róluk, hogy az egész Földre lettek elküldve. Ez a leírás az angyali teremtményekre nem illik rá, hiszen ők nem képezik Jézus részét. A következő kijelentések viszont tökéletesen illeszkednek ehhez a leíráshoz:

*„Úgy, amint te elküldtél engem a világba, én is **elküldtem őket a világba**.” (János 17:18)*

*„És az ő [Jézus] lába alá vetett mindent, és őt rendelte mindenek fölött való fővé **az egyházban, amely az ő teste és teljessége annak, aki mindent mindennel betölt**.” (Efézus 1:22-23)*

Ezek az igeversek (más hasonló kijelentésekkel együtt) két dolgot állítanak Jézus tanítványairól:

- Jézus a tanítványait küldte el a világba
- Jézus tanítványai az Ő részét képezik

Akkor ez azt jelentené, hogy a hét angyal valójában embereket jelent?! Igen, pontosan! Jézus azt mondta a tanítványairól, hogy „*ami Szellemtől született, szellem az*” (János 3:6b; pontosítva). Amikor Jelenések könyvében a hét szellemről olvasunk, az Jézus részeként van bemutatva (ld. a Bárány hét szeme), mert valóban az is. Jézus szelleme: az ő élete, amit az újjászületés által megoszt minden hívővel! Így minden hívő Jézus életének, szellemének részévé válik. Ezért mondja Pál:

„Aki pedig az Úrral egyesül, egy szellem övele.” (1Korinthus 6:17)

„Amikor Krisztus, a mi életünk megjelenik...” (Kolossé 3:4)

A hét tűzlámpás képe is erre vonatkozik. A hetes szám egyrészt a teljességet jelöli, másrészt Jelenések könyve erőteljesen épít az ószövetségi templomi szolgálat képeire. Az ószövetségi templomban pedig egyedül a hétágú gyertyatartó égett a frigyláda – Isten trónja – előtt. A templomot egyedül a gyertyatartóból sugárzó világosság töltötte be, ez azonban Jézus szavai szerint kettős jelkép:

„Ismét szólt hozzájuk Jézus, és azt mondta: **Én vagyok a világ világossága**; aki engem követ, sosem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” (János 8:12)

„**Ti vagytok a világ világossága.** A hegyen épült várost nem lehet elrejtetni.” (Máté 5:14)

Jézus a világ világossága, de ugyanígy mindenki, aki megkapta Jézus életét, az életnek ugyanazzal a világosságával világít ebben a világban. És ezzel elérkeztünk az angyal szó eredeti jelentéséhez: *követ, hírnök, küldött*. Jézus azért küldte el a tanítványait, hogy a világosság követei, hírnökei legyenek. Ők azok, akiket – saját szellemével felruházva – az egész világra elküldött, hogy bizonyosságot tegyenek Róla, és bemutassák Őt.

Ennek megfelelően az Isten trónja előtt égő hét tűzláng, a hét szellem vagy hét angyal valójában Krisztus földi Testét jelképezi – azokat a szenteket, akikben Krisztus élete van, és akik az evangéliumot hirdetik az egész világon. Lényegileg az igazi Egyház Krisztus lényének része, és ezért a világ vilá-

gossága. De mi köze a Földön élő szenteknek a trombitákhoz?

Ítélethirdetés

Isten eljárásmódjával összhangban áll a megátalkodottak figyelmeztetése. Az Úr a tíz egyiptomi csapás előtt is elküldte Mózeset és Áront, hogy nyilvánvalóvá tegyék a fáraó előtt Isten nemtetszését, és meghirdessék büntető ítéleteit, ha kitart az ellenállásban:

„Ezután így szólt az ÚR Mózeshez: *Kelj fel reggel, és állj a fáraó elé, és mondd neki: »Ezt mondja az ÚR, a héberek Istene: bocsásd el népeimet, hogy szolgáljanak nekem. Mert ezúttal minden csapásomat rábocsátom a te szívedre, szolgáládra és népedre, azért, hogy megtudd, hogy nincs hozzám hasonló az egész földön.«*” (2Mózes 9:13-14)

A trombiták ennek megfelelően Isten ítéletének kihirdetését jelölik, amelyet az elpecsételt szentek jelentenek be. Egy későbbi fejezetből kiderül, hogy a világ őket okolja majd a csapásokért, „*mivel ez a két próféta gyötörte a föld lakóit*” (Jelenések 11:10). Ugyanúgy, ahogyan Aháb király is tette:

„Amikor Aháb meglátta Illést, azt mondta neki: *Te vagy-e az, Izráel megháborítója?*” (1Királyok 18:17)

Illés egyetlen bűne az volt, hogy bejelentette Isten büntetését: a bálványimádáshoz fordult népet szárazság fogja sújtani. Hasonlóképpen, a kegyelemidő lejártá után a szentek is bejelentik majd Isten ítéleteit az igaz evangéliumot elutasítók felett, akik végül a szenteket okolják majd az őket ért csapásokért.

Mi értelme van akkor az ítélet bejelentésének, ha végül senki nem hallgat rá, sőt csak feltűzeli a gonoszokat? Hiszen sem a fáraó, sem Aháb nem hallgatott a büntető ítélet bejelentésére, sőt inkább megkeményítették a szívüket! Isten igazságos eljárásmódja mégis megkívánja, hogy a megátalkodottak megtudják, miért érik őket a csapások. A világtörténelem lezárásakor pedig – amikor Isten jelleme minden teremtmény előtt igazolást nyer – elengedhetetlen, hogy Isten félreérthetetlenül tegye az ok-okozati összefüggéseket. A megátalkodottaknak tudniuk kell, hogy a csapások a kegyelmi üzenet elvetésének következményei. Ezért van szükség a trombitákra – az utolsó hét csapás bejelentésére.

7 trombita = 7 csapás?!

Akkor ez azt jelenti, hogy a hét trombita és a hét csapás ugyanaz?! Két nagyon komoly érv is ezt a következtetést igazolja:

- mindkettő a kegyelemidő lezárulása és a szentek elpecsételése után történik
- szembeötlő hasonlóság van a két ítéletsorozat között

A hét trombita közvetlenül az elpecsételés látomása (Jelenések 7. fejezet) után szólal meg, és ez időrendben is az elpecsételést követi, hiszen az ötödik trombita megszólalásakor egyes emberek már egyértelműen el vannak pecsételve (Jelenések 9:4). Hasonlóképpen a csapások is közvetlenül azután kezdődnek, miután a győztesek, a 144.000 elpecsételt már győzelmi éneket énekel (Jelenések 15:1-3 vö. 14:1-3). Ráadásul a két ítéletsorozat között elemenként is sok hasonlóságot fedezhetünk fel. Ennek részleteit majd az egyes csapások/trombiták elemzésekor fogjuk megvizsgálni.

De vajon mi szükség van arra, hogy ugyanazt az ítéletsorozatot kétszer egymás után, két különböző módon tárja elénk Jelenések könyve? Nos, erre a kérdésre is van bibliai magyarázat...

Amikor József Egyiptomban volt, a fáraó egymás után kapott két profetikus álmot: az egyikben gabonafejek szerepeltek, a másikban tehenek. Az álmok között hasonlóság és különbség is mutatkozott. Amikor azonban József megfejtette a fáraó álmait, világossá tette, hogy a két álom ugyanarra vonatkozik, és jelentésük teljesen megegyezik! Ami viszont különösen érdekes, az a kétféle álom jelentősége:

„Hogy pedig a fáraó álma kétszer is megismétlődött, ez azt jelenti, hogy Istennél elvégzett dolog ez, és siet véghezvinni.” (1Mózes 41:32)

Más szóval: ezek a csapások nem „alkuképesek”. A kétféle bemutatás értelme az, hogy a csapások garantáltan be fognak következni, nem lehet közbenjárással elhárítani vagy elodázni őket. Amint lezárul a kegyelemidő, a szentek bejelentik az ítéletet, és jön a hét utolsó csapás – feltartóztathatatlanul és kikerülhetetlenül.

Fél óras csend

Mielőtt rátérünk az egyes trombitákra, egy apró részletet szeretnék még kiemelni. A hetedik pecsét felbontásakor (Jelenések 8:1-6) az események kö-

vetkező sorrendjét figyelhetjük meg:

1. Fél óras csend a mennyben (1. v.)
2. Az Isten előtt álló hét angyal hét trombitát kap (2. v.)
3. Az oltárnál álló angyal elvégzi az utolsó engesztelést (3. v.)
4. Az engesztelés közben a szentek imádkoznak (4. v.)
5. Az engesztelés lezárul, a közbenjárás véget ér (5. v.)
6. A hét angyal a trombitáláshoz készül (6. v.)

Az előző tanulmányban részletesen vizsgáltuk a nagy engesztelési nap idevonatkozó eseményeit (3-5. v.). Ebből a tanulmányból pedig láttuk azt, hogy a trombiták csak a kegyelemidő lezárulása után harsannak fel (6. v.). Viszont a második versben azt olvassuk, hogy a trombitákat már az engesztelés lezárása előtt megkapja a hét angyal. Ennek jelentőségét akkor érthetjük meg, ha végiggondoljuk, mi történik ekkor a valóságban.

Jézus azt mondta, hogy „Isten országának ezt az evangéliumát hirdetik majd az egész világon, bizonyosságul **minden népnek**, és majd **akkor jön el a vég**” (Máté 24:14). Minden keresztény tudja, hogy a vég bizonyosan el fog jönni... Majd valamikor... De mikor?! Jézus kijelentéséből az következik, hogy a vég szorosan az evangélium hirdetéséhez kötődik. Az egész világon minden népnek hallania kell az evangéliumot, minden embernek meg kell kapnia a választási lehetőséget. Viszont ebből az következik, hogy a világtörténelem végén egyszer eljön majd az a nap, amikor már nem lesz több ember, akinek be lehetne mutatni az evangéliumot. És a szentek tudni fogják, hogy küldetésüknek ez a szakasza véget ért...

A trombiták átadása jelképezi azt a fordulatot, amikor Isten megerősíti a szentek számára már nyilvánvaló tény: minden ember döntött, és nincs már olyan, akinek bizonyosságot tehetnének az evangéliumról. Az Isten királyságáról szóló evangélium ki lett hirdetve, és most új küldetést kapnak. Az evangéliumot elutasítók felett kell Isten ítéletét kihirdetniük!

A szentek már új megbízatásuk előtt is tudni fogják, mi következik, hiszen az emberek többsége bezárta szívét az evangélium előtt. Már minden könnyüket elsírták az elveszőkért, minden követ megmozgattak az utolsó megmenthető lélekért. Most munkájuk véget ért, és nekik, egykor bűnös embereknek kell ítéletet mondaniuk a többi, meg nem tért bűnös felett! Milyen rettenetes, sőt elhordozhatatlan feladat!

A tét azonban nem az ítélethirdetés. Sokkal több forog kockán! A rettenetes megbízatás a nagy engesztelési nap küszöbén találja a szenteket. Ez az oka a félórás mennyei csendnek is (1. v.). Ennek a pillanatnak a jelentősége csak Krisztus Gecsemáné-kerti küzdelméhez fogható! Az angyalok már befejezték munkájukat az evangélium hirdetésének támogatásában, és most feszült csendben figyelik a próba kimenetelét. Az utolsó próbatételben az elpecsételteknek kell bizonyítaniuk azt, amit előttük egyetlen keresztény közösségnek sem sikerült: hogy a bűnnek semmilyen létjogosultsága nincs a teremtmények életében. És ezt nem szavaikkal, bűnbocsánatért esdekelve kell bemutatniuk, hanem „élesben” – büntelenül élve, közbenjáró nélkül. Valójában a teljes bűneltörlés nélkül ők maguk sem képesek kiállni a végső próbát, és nem állhatnak meg Krisztus dicsőséges megjelenésekor! Egyetlen reménységük az utolsó, teljes engesztelés:

„Mert ezen a napon szereznek engesztelést érte-
tek, hogy megtisztítsanak titeket, és **minden
bűnötöktől megtisztultok** az ÚR színe előtt.
Szombatok szombatja legyen ez nektek, **tartó-**

tassátok meg azért magatokat. Örök rendel-
kezés ez.” (3Mózes 16:30-31)

Más fordítások szerint az engesztelés napjára vonatkozó parancs az, hogy „*sanyargassátok meg magatokat*” vagy „*alázzátok meg magatokat*”. A szentek pontosan ezt fogják tenni. Tudják, hogy itt a vég, és a világtörténelem eddigi legmonumentálisabb csodájára van szükségük. A teljes bűneltörlés a bűn emlékeinek eltörlésével jár, márpedig az emlékeink szerves részét képezik egyedi és megismételhetetlen személyiségünknek. Istennek úgy kell eltörölnie a bűn lenyomatát a testükből és elméjük-
ből, hogy közben nem avatkozik be a szabadságukba és nem fosztja meg őket egyedi személyiségüktől. Ez olyan, mint egy érzéstelenítés nélküli agyműtét!

A szentek számára ez a teljes megalázkodás, a teljes önátadás és a mélységes önvizsgálat ideje lesz. Tudják, hogy az engesztelés lezárulása után közbenjáró nélkül fognak megállni, és a bűnhöz többé semmi közük nem lesz. A Krisztussal való teljes azonosulás, a Neki való teljes átadottság az egyetlen út. Ezért könyörögnek éjjel és nappal, míg a mennyei főpap kimondja felettük a végső ítéletet: „Elpecsételve!”

A szentek az elpecsételéssel válnak alkalmassá utolsó megbízatásukra: az elvesző világ feletti ítélet, a hét utolsó csapás kihirdetésére. A következő tanulmányokban a trombitákat és a csapásokat fogjuk párhuzamosan vizsgálni. ■

Sánta János

Hitből hitbe

Ingyenes folyóiratunk Isten gyermekeinek lelki épülését szolgálja,
míg mindnyájan felnövekedünk hitben Jézus teljességéig,
és az Ő dicsőségét tükrözve várjuk Megváltónk visszajövetelét.

A kiadásban közreműködtek:

Tartalmi szerkesztők: Gégény Rudolf, Sánta János.

Felelős szerkesztő: Sánta János. Borítóterv és lapszerkesztés: Gégény Lora Mariann.

Magyar nyelvi ellenőrzés: Barati Lilla.

Kiadja: Redacția Divina Vindecare.

Elérhetőségeink a kiadvány hátlapján találhatók.

IMPRIMATE

Destinatar

Expeditor
Redacția Divina Vindecare
loc. Balșa 139
jud. Hunedoara
Cod. 337015
Romania

Kiadványunk teljesen **ingyenes**, szabadon terjeszthető és másolható. Ha szeretnéd havi rendszerességgel kézhez kapni, iratkozz fel valamelyik elérhetőségünkön:

Telefon: +3620/779-47-67

E-mail: info@hitbol.hu

A Facebookon is megtalálasz minket:

 [hitbol.hu](https://www.facebook.com/hitbol.hu)

További információért keresd fel internetes oldalunkat:

hitbol.hu